

Milena Procházková Se Svým Otcem Ervínem Kosinerem

Tohle je obrázek z roku 1936 nebo 1937, to jsem já s tatínkem Ervínem Kosinerem. Fotka byla pořízena v jednom pražském ateliéru.

Otec byl velký srandista, měl strašně rád humor. Celý život tvrdě pracoval, dnes se tomu říká workoholik. Tak to je přesně on. Já jsem ho vídala vždycky až večer. Narodil se 16. června v Bukoli

u Kralup a v Praze pak chodil na ČVÚT. Studoval stavařinu a pracoval celý život jako statik - projektoval velké chemické továrny. Proto byl za války převeden do koncentračního tábora Wulkow jako vedoucí inženýr.

Tatínek byl za první světové války rok v armádě jako dělostřelec. Od roku 1917 do roku 1918, rukoval tedy v sedmnácti letech. Na jaké frontě se pohyboval, nevím. On jenom vyprávěl, jak to šíleně nenáviděl. Věčně ho prý bolel zadek, protože dělostřelci tahali děla koňmi, takže byl permanentně na koni. Ale nevzpomínal na to nijak negativně, my jsme rodina, která se nevrací k tomu, co minulo. Ani moje děti, Jana a Lenka, léta nevěděly, co jsme za války prodělávali. On vyprávěl spíš takové legrácky - to už máme v rodině - o tom jídle, co jim tam vařili, a o těch kobylách a jak to nesnášel a jak se koní šíleně bál. Ale kde přesně byl, o tom snad ani nemluvil. Jít k dělostřelectvu samozřejmě nebylo jeho přání, oni ho tam šoupli, to by si byl vzhledem k těm koním dobrovolně nevybral.

Sourozence jsem žádné neměla. Naším se sice v roce třicet čtyři, to mně byly čtyři roky, narodil chlapeček Jan, ale ten měl těžkou vývojovou vadu hrudníku a zemřel ještě jako miminko. Dožil se pěti měsíců. Byla to evidentně nějaká genová porucha. Já ji mám nejspíš také, vrozenou vadu srdce, ale u mě se to podařilo nějak překousat. Je možné, že to mám po tátovi, i když infarkt s vrozenou vadou nemá co dělat.